

D E C I Z I E

cu privire la respingerea cererii de apel declarată SRL „Comreptrans”.

în cadrul cererii de chemare în judecată depusă de SRL „Centaur” către SRL „Comreptrans” cu privire la încasarea penalității contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată, prin care cererea a fost admisă parțial,

împotriva hotărârii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 08.05.2026,

Dosarul nr. 2ac-108/2026
PIGD nr. 2-26036003-03-2ac-24072026

Prima instanță: Judecătoria Bălți (sediul Central) (judecător Eduard Balan)

13 noiembrie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de apel declarată de SRL „Comreptrans”

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Președinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 20 martie 2026, SRL „Centaur” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată către SRL „Comreptrans” cu privire la încasarea datoriei, penalității contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii, reclamatul a invocat că, în conformitate cu contractele de vânzare-cumpărare a mărfii nr.283/21 din 07 decembrie 2021 (pentru producția „Secția Vînzări) și

nr.307/22 din 24 octombrie 2022 (pentru producția „Ropshen”), SRL„Centaur” s-a obligat să livreze marfa în sortiment, iar SRL„Comreptrans” să o recepționeze și să o achite în termen de 7 zile calendaristice din momentul primirii mărfii. Data recepționării mărfii se consideră data indicată în documentele de însoțire a mărfii (factura fiscală sau factura de expediție).

Indică că, pârâtul nu și-a onorat obligațiunile contractuale, fapt prin care încalcă toate condițiile contractelor de vânzare-cumpărare și anume pct.5.4 respectiv pct.6.1. potrivit cărora plata pentru marfa recepționată către cumpărător se efectuează prin mijloace bănești în numerar sau prin transfer bancar la contul vânzătorului (conform ordinului de plată) în termen de 7 zile calendaristice din momentul recepționării mărfii de către cumpărător.

Mai indică că, în conformitate cu actele de verificare a plăților pentru perioada 01 ianuarie 2025 – 18 martie 2026, datoria pârâtului pentru marfa neachitată constituie 13 839,26 lei dintre care pentru producția „Secția Vânzări” livrată și recepționată de pârât la 24 decembrie 2025, constituie 7 839,26 lei și pentru producția „Roshen” livrată și recepționată de pârât la 05 noiembrie 2025 constituie 6 000,00 lei.

În scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă, la adresa juridică a pârâtului a fost expediată o cerere de soluționare a litigiului pe cale extrajudiciară împreună cu actele de verificare a decontărilor reciproce nr.2836/2026 din 23 februarie 2026, prin care acestuia i s-au comunicat pretențiile SRL „Centaur” și posibilitatea de a achita datoria în termen de 7 zile calendaristice de la data primirii scrisorii. Cererea a fost restituită cu mențiunea „Nereclamat”. Necătând la aceasta, pârâtul a achitat suma de 5 788,40 lei din 19 627,66 lei dator la acel moment.

Potrivit punctului 10.5. din contractul de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021, în cazul modificării adresei juridice, numărului de telefon și fax, punctelor de comerț etc., partea la care au intervenit modificările este obligată să notifice despre aceasta cealaltă parte în decurs de o zi de la data inserării modificărilor. Conform informației actualizate din baza de date „Data2B” pe compania SRL „Comreptrans” din 20 martie 2026, această întreprindere este activă cu adresa juridică în or.Edineț, str.Iu.Gagarin 51. Respectiv, chiar dacă pârâtul și-a schimbat de facto adresa juridică, despre acest fapt reclamantul nu a fost informat, circumstanțe ce indică că acesta se eschivează de la achitarea datoriei.

Potrivit pct.7.2.3. din contractul nr.283/21 din 07 decembrie 2021, în caz de neplată deplină sau parțială a mărfii, cumpărătorul achită vânzătorului o penalizare în mărime de 1% pentru fiecare zi de întârziere de la suma restantă de plată. Prin urmare, reclamantul a calculat o penalitate contractuală pentru marfa livrată și recepționată de pârât la 24 decembrie 2025 (producția „Secția Vânzări”) în sumă de 7 839,26 lei, în conformitate cu prevederile pct.7.2.3. care constituie 6 036,03 lei, și a fost calculată pentru perioada 01 ianuarie 2026 – 18 martie 2026.

Totodată, potrivit pct.6.3. din contractul nr.307/22 din 24 octombrie 2022, în cazul plății cu întârziere pentru marfa livrată, vânzătorul are dreptul să aplice cumpărătorului o penalizare în mărime de 1% din suma neachitată, pentru fiecare zi de întârziere. Prin urmare, reclamantul a calculat pârâtului o penalitate contractuală pentru marfa livrată și recepționată de pârât la 05 noiembrie 2025 (producția „Roshen”) în sumă de 6 000,00 lei, în conformitate cu prevederile pct.6.3, care constituie 7 500,00 lei și a fost calculată pentru perioada 13 noiembrie 2025 – 18 martie 2026.

Reieșind din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.9 din 24 decembrie 2010 „Privind aplicarea de către instanțele judecătorești a legislației ce reglementează modalitățile de reparare a prejudiciului cauzat prin întârziere sau executare necorespunzătoare a obligațiilor pecuniare cu excepția celor izvorâte din contractul de credit bancar sau împrumut”, mărimea penalităților nu trebuie să depășească suma datoriei. Prin urmare penalitatea pentru perioada de

întârziere pentru producția „Roshen” este egală cu suma datoriei și constituie 6 000,00 lei iar în total penalitatea contractuală pentru marfa livrată și recepționată de pârât producția „Secția Vânzări” și „Roshen” pentru perioada de întârziere constituie 12 036,03 lei.

Totodată, prin neexecutarea în termen a obligațiunilor contractuale SRL „Comreptrans” admite o încălcare gravă atât a intereselor SRL „Centaur” cât și a legislației în vigoare.

Reclamantul a solicitat încasarea de la SRL „Comreptrans” a datoriei în sumă de 13 839,26 lei, penalității contractuale în sumă de 12 036,03 lei și cheltuielile de judecată pentru taxa de stat în sumă de 1 084,97 lei.

Prin încheierea din 23 martie 2026, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare conform procedurii cererilor cu valoare redusă prevăzută.

Pârâtul SRL „Comreptrans”, la data de 06 aprilie 2026, a depus o cerere în care a indicat că datoria a fost stinsă. Ulterior, la data de 08 aprilie 2026 pârâtul a depus referință în care a indicat că contractul de vânzare-cumpărare din 24 octombrie 2022 este unul expirat, durata lui fiind 2 ani iar celălalt contract cu nr.283/21 din 07 decembrie 2021 nu are termen de acțiune stabilit. Somația cu privire la soluționarea litigiului pe cale amiabilă nu a ajuns la destinație și nu a fost recepționată din care motiv și au fost careva întârzieri de plată. La fel, administratorul SRL „Comreptrans” nu a fost apelat și nici înștiințat din timp despre careva măsuri de soluționare pe cale amiabilă, așa cum pretinde reclamantul. La momentul recepționării cererii de chemare în judecată SRL „Comreptrans” efectuase deja plata integrală în sumă de 13 839,26 lei față de SRL „Centaur”, astfel pârâtul nu înregistrează nici o datorie față de reclamant

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 08.05.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial:

- ✓ S-a încasat de la SRL „Comreptrans” în beneficiul SRL „Centaur” penalitatea contractuală în mărime de 12 036,03 (doisprezece mii treizeci și șase,03) lei;
- ✓ S-a încasat de la SRL „Comreptrans” în beneficiul SRL „Centaur” suma de 1 084,97 (una mie optzeci și patru,97) lei, drept compensare a cheltuielilor de judecată.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu hotărârea menționată, la data de 02.06.2026 (potrivit dății indicate pe plicul ce conținea cererea de apel nemotivată), SRL „Comreptrans” a contestat hotărârea primei instanțe, solicitând casarea acesteia, emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea va fi respinsă integral.

Potrivit art.362 alin.(1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozitivul hotărârii a fost pronunțat la data de 08 mai 2026, iar cererea de apel a fost înregistrată la data de 02 iunie 2026. În circumstanțele date, apelul a fost declarat în termen.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, apelantul a indicat că prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a formulat concluzii care nu corespund circumstanțelor cauzei și a aplicat eronat normele de drept material incidente raportului juridic litigios.

Totodată, susține că anterior sesizării instanței, la data de 23 februarie 2026, SRL „Centaur” a expediat la adresa juridică a SRL „Comreptrans” o cerere privind soluționarea extrajudiciară a litigiului, însă corespondența respectivă nu a fost recepționată de aceasta, fiind restituită expeditorului cu mențiunea „nereclamat”, circumstanță constatată inclusiv de prima instanță.

Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central, din 23 martie 2026, cererea de

chemare în judecată a fost acceptată spre examinare în procedura scrisă aplicabilă cererilor cu valoare redusă. După sesizarea instanței, SRL „Comreptrans” a efectuat achitarea integrală a datoriei principale în cuantum de 13 839,26 lei, prin trei plăți succesive: 6 000,00 lei la 23 martie 2026, 2 277,44 lei la 25 martie 2026 și 5 561,82 lei la 02 aprilie 2026.

Astfel, până la data de 02 aprilie 2026, obligația principală fusese stinsă integral. Totodată, potrivit constatărilor primei instanțe, cererea de chemare în judecată, înscrisurile anexate și încheierea din 23 martie 2026 au fost recepționate de SRL „Comreptrans” abia la data de 02 aprilie 2026. Prin urmare, primele două plăți, în cuantum total de 8 277,44 lei, au fost efectuate înainte ca apelanta să recepționeze actele judiciare și să ia cunoștință despre existența acțiunii și întinderea pretențiilor formulate de SRL „Centaur”.

La data de 06 aprilie 2026, SRL „Comreptrans” a informat instanța despre stingerea datoriei, iar la 08 aprilie 2026 a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, comunicând că obligația principală fusese achitată integral. Totodată, aceasta a invocat faptul că somația privind soluționarea amiabilă a litigiului nu i-a fost comunicată, administratorul societății nu fusese informat anterior despre măsurile pretins întreprinse de reclamantă pentru soluționarea litigiului, iar la momentul recepționării cererii de chemare în judecată obligația principală era deja stinsă integral.

De asemenea, apelanta a contestat aplicabilitatea contractului nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, invocând că acesta fusese încheiat pentru o perioadă de doi ani.

Prin pledoariile depuse la 08 aprilie 2026, SRL „Centaur” a recunoscut achitarea integrală a datoriei principale în cuantum de 13 839,26 lei și nu a mai solicitat încasarea acesteia, menținând însă pretenția privind încasarea penalității contractuale în cuantum de 12 036,03 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin Hotărârea Judecătoriei Bălți, sediul Central, din 08 mai 2026, instanța a admis cererea privind încasarea penalității contractuale și a dispus încasarea de la SRL „Comreptrans” în beneficiul SRL „Centaur” a sumei de 12 036,03 lei cu acest titlu, precum și a sumei de 1 084,97 lei reprezentând taxa de stat.

În motivarea soluției, prima instanță a reținut că achitarea datoriei principale după data introducerii acțiunii nu înlătură consecințele executării tardive și nu exonerează pârâta de obligația de achitare a penalității contractuale, aceasta fiind calculată în conformitate cu clauzele contractuale, proporțional perioadei de întârziere și în limita prevăzută de lege.

Apelanta consideră însă că prima instanță nu a acordat aprecierea juridică necesară circumstanțelor în care aceasta a executat integral obligația principală, în special faptului că două dintre cele trei plăți au fost efectuate anterior recepționării cererii de chemare în judecată. În opinia sa, instanța s-a limitat la constatarea că plata a intervenit după sesizarea instanței, fără să examineze dacă, la momentul executării obligației, aceasta cunoștea despre pretenția privind penalitatea și care sunt efectele juridice ale acceptării plăților de către creditor în asemenea circumstanțe.

În acest context, apelanta invocă faptul că prima instanță nu a examinat dacă, la primirea executării integrale a obligației principale, intimata și-a rezervat în mod expres dreptul de a solicita în continuare penalitatea contractuală și nici dacă o asemenea rezervă a fost adusă la cunoștința sa. Or, aceste circumstanțe sunt determinante pentru stabilirea existenței și întinderii creanței accesorii pretinse după stingerea integrală a obligației principale.

Totodată, apelanta consideră că prima instanță nu a efectuat o analiză efectivă a proporționalității penalității de 12 036,03 lei în raport cu datoria principală de 13 839,26 lei, deși penalitatea reprezintă aproximativ 87% din valoarea obligației principale și a fost calculată în

temeiul unei clauze care stabilește o penalitate de 1% pentru fiecare zi de întârziere.

Apelanta invocă prevederile art. 357, art. 358 alin. (1), art. 360 alin. (1) lit. a), art. 362 alin. (1), art. 365 alin. (1), alin. (1¹), alin. (3) și alin. (4), precum și art. 368 alin. (1) și alin. (2) CPC, susținând că apelul întrunește condițiile procedurale pentru a fi examinat în fond.

În acest sens, aceasta menționează că a avut calitatea procesuală de pârâtă în cauza respectivă, iar prin hotărârea contestată a fost obligată să achite în beneficiul SRL „Centaur" penalitatea contractuală în cuantum de 12 036,03 lei și cheltuielile de judecată în cuantum de 1 084,97 lei. Prin urmare, consideră că dispune de dreptul procesual și de interesul juridic necesar pentru contestarea hotărârii.

De asemenea, apelanta arată că dispozitivul hotărârii contestate a fost pronunțat la 08 mai 2026, iar apelul inițial a fost declarat la 02 iunie 2026, respectiv în interiorul termenului de 30 de zile prevăzut de art. 362 alin. (1) CPC.

Aceasta subliniază că, potrivit art. 365 alin. (1¹) CPC, motivele de fapt și de drept, probele invocate și documentele anexate pot fi incluse într-o cerere de apel suplimentară, depusă după data întocmirii hotărârii integrale. Astfel, declararea inițială a apelului la 02 iunie 2026, urmată de prezentarea motivelor detaliate după întocmirea hotărârii integrale, corespunde mecanismului procesual prevăzut de lege.

Totodată, prin încheierea Curții de Apel Nord din 30 iulie 2026, apelantei i-a fost acordat termen până la 17 august 2026 pentru prezentarea cererii de apel motivate și înlăturarea neajunsurilor referitoare la achitarea taxei de stat și a taxei de timbru.

În executarea indicațiilor instanței de apel, apelanta susține că a semnat și a expediat apelul motivat prin intermediul serviciului poștal la 17 august 2026, adică în ultima zi a termenului acordat, anexând dovada achitării taxei de stat în cuantum de 451,69 lei și a taxei de timbru în cuantum de 200 lei.

În aceste condiții, aceasta consideră că a executat integral indicațiile instanței de apel, iar expedierea actului procedural prin intermediul serviciului poștal în ultima zi a termenului produce efectul depunerii acestuia în termen, potrivit regulilor CPC privind calcularea și respectarea termenelor procedurale.

Apelanta mai invocă faptul că nu este incident niciunul dintre temeiurile de restituire prevăzute de art. 369 alin. (1) CPC, întrucât a executat în termen indicațiile stabilite de instanța de apel, iar apelul inițial a fost declarat în interiorul termenului legal de 30 de zile.

În susținerea acestei poziții, apelanta face trimitere la garanțiile instituite de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului din cauzele Zubac c. Croației, Perez de Rada Cavanilles c. Spaniei și Beles și alții c. Republicii Cehe.

Aceasta menționează că, potrivit jurisprudenței respective, atunci când legislația internă instituie o cale de atac, garanțiile art. 6 § 1 din Convenție devin aplicabile procedurii respective, iar accesul la instanță trebuie să fie practic și efectiv. De asemenea, regulile privind termenele procedurale și admisibilitatea căilor de atac trebuie aplicate într-o manieră compatibilă cu securitatea raporturilor juridice și buna administrare a justiției.

În opinia apelantei, atunci când partea a întreprins în termen demersurile procesuale solicitate și a remediat deficiențele indicate de instanță, normele procedurale nu pot fi interpretate într-o manieră care transformă formalitățile într-un obstacol disproporționat pentru examinarea în fond a căii de atac.

Prin urmare, aceasta consideră că a manifestat diligență procesuală pe întreaga durată a procedurii, motiv pentru care apelul urmează a fi acceptat și examinat în fond.

Apelanta mai susține că prima instanță nu a elucidat circumstanțele în care aceasta a executat integral obligația principală, deși cronologia exactă a achitării datoriei și momentul în care a luat cunoștință despre acțiunea introdusă de SRL „Centaur” constituie elemente determinante pentru soluționarea litigiului.

În acest sens, aceasta menționează că prima instanță a constatat că cererea de chemare în judecată a fost depusă la 20 martie 2026 și acceptată spre examinare prin încheierea din 23 martie 2026. Totodată, instanța a stabilit că apelanta a efectuat plățile în cuantum de 6 000,00 lei la 23 martie 2026, 2 277,44 lei la 25 martie 2026 și 5 561,82 lei la 02 aprilie 2026.

Cu toate acestea, prima instanță a constatat expres că cererea de chemare în judecată, înscrisurile anexate și încheierea privind acceptarea acțiunii au fost recepționate de SRL „Comreptrans” abia la 02 aprilie 2026. Prin urmare, primele două plăți, în cuantum total de 8 277,44 lei, au fost efectuate înainte ca apelanta să recepționeze cererea de chemare în judecată.

Apelanta consideră că această circumstanță este esențială, însă prima instanță nu i-a acordat nicio apreciere juridică, limitându-se la constatarea că datoria a fost achitată ulterior sesizării instanței și concluzionând că plata ulterioară nu exonerează pârâta de obligația achitării penalității.

În opinia sa, o asemenea abordare confundă două momente juridice distincte: momentul introducerii cererii de către creditor și momentul în care debitorul a luat cunoștință despre existența litigiului și despre pretențiile formulate împotriva sa.

Astfel, simplul fapt că reclamanta a depus cererea de chemare în judecată la 20 martie 2026 nu demonstrează că apelanta cunoștea despre existența acesteia la 23 și 25 martie 2026. Dimpotrivă, actele judiciare au fost recepționate abia la 02 aprilie 2026, circumstanță confirmată chiar prin hotărârea contestată.

În consecință, apelanta apreciază că prima instanță trebuia să examineze conduita părților la momentul executării obligației și să stabilească dacă aceasta cunoștea efectiv despre pretențiile formulate împotriva sa, fiind incidente, în opinia sa, prevederile art. 386 alin. (1) lit. a) și c) CPC.

Apelanta invocă faptul că nu a recepționat cererea prealabilă prin care intimata pretinde că ar fi solicitat plata penalității contractuale.

În acest sens, aceasta face trimitere la constatarea primei instanțe potrivit căreia cererea de soluționare extrajudiciară expediată la 23 februarie 2026 nu a fost recepționată de SRL „Comreptrans”, fiind restituită reclamantei cu mențiunea „nereclamat”.

Apelanta consideră că această circumstanță are relevanță directă pentru determinarea faptului dacă, la momentul achitării datoriei principale, aceasta cunoștea despre intenția intimatei de a pretinde separat penalitatea contractuală.

Aceasta menționează că prima instanță a analizat împrejurarea respectivă exclusiv din perspectiva dreptului reclamantei de a se adresa instanței, concluzionând că restituirea corespondenței nu îi poate fi imputată acesteia. Totuși, apelanta precizează că nu contestă dreptul intimatei de acces la instanță, ci consideră că problema juridică relevantă consta în stabilirea faptului dacă SRL „Comreptrans” cunoștea efectiv, la momentul executării obligației principale, despre pretenția concretă privind penalitatea și dacă, la primirea plăților, SRL „Centaur” și-a rezervat dreptul de a solicita această penalitate.

În opinia apelantei, prima instanță nu a oferit un răspuns acestei probleme, omițând să examineze dacă intimata și-a rezervat dreptul la penalitate la momentul primirii executării obligației principale.

Apelanta susține că unul dintre aspectele determinante ale litigiului îl constituie existența sau inexistența unei rezervări exprese a dreptului intimatei de a solicita penalitatea contractuală la

momentul primirii executării obligației principale.

În acest sens, aceasta menționează că din materialele cauzei rezultă că SRL „Centaur” a primit integral suma de 13 839,26 lei achitată de apelantă, însă prima instanță nu a stabilit că, la primirea plăților din 23 martie, 25 martie și 02 aprilie 2026, intimata ar fi comunicat că primește sumele exclusiv cu titlu de principal și că își rezervă expres dreptul de a pretinde în continuare penalitatea contractuală.

Instanța nu a identificat existența unei asemenea declarații, înscrisul prin care aceasta ar fi fost făcută și nici nu a verificat dacă o eventuală rezervă a fost comunicată apelantei.

Apelanta subliniază că însăși reclamanta a invocat în actele sale Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010 și regula potrivit căreia, atunci când creditorul primește executarea cu întârziere, dreptul de a solicita penalitatea trebuie analizat inclusiv prin prisma rezervării acestui drept.

În opinia apelantei, prima instanță a reprodus poziția reclamantei, fără să efectueze propria analiză juridică asupra acestui aspect. Simplul fapt că acțiunea fusese deja înregistrată în instanță nu putea înlocui automat analiza referitoare la cunoașterea acesteia de către debitor și la conduita creditorului la momentul acceptării plăților.

În continuare, apelanta invocă prevederile art. 949 alin. (3) Cod civil, potrivit cărora, în cazul în care creditorul a primit executarea, acesta poate cere plata penalității numai dacă și-a rezervat expres acest drept la primirea executării.

Aceasta susține că norma respectivă este formulată în termeni clari și condiționează menținerea dreptului creditorului de a pretinde penalitatea, după primirea executării obligației principale, de existența unei rezervări exprese făcute chiar la momentul primirii executării.

Raportând norma la circumstanțele cauzei, apelanta menționează că SRL „Comreptrans” a achitat integral datoria principală prin trei plăți succesive, iar SRL „Centaur” a primit integral aceste plăți și a confirmat ulterior stingerea obligației principale.

Prin urmare, pentru soluționarea legală a pretenției privind penalitatea, prima instanță trebuia să verifice dacă, la momentul primirii fiecărei plăți, SRL „Centaur” și-a rezervat în mod expres dreptul de a solicita penalitatea contractuală.

Apelanta evidențiază că hotărârea contestată nu identifică nicio notificare adresată acesteia la 23 martie, 25 martie sau 02 aprilie 2026, prin care intimata să fi comunicat că primește executarea obligației principale, însă își rezervă dreptul de a solicita separat penalitatea. De asemenea, instanța nu a indicat niciun înscris, ordin de plată, proces-verbal, act de verificare, declarație sau alt mijloc de probă din care să rezulte existența unei asemenea rezervări exprese.

Totodată, apelanta reiterează că cererea de chemare în judecată și actele anexate au fost recepționate abia la 02 aprilie 2026, în timp ce două dintre cele trei plăți, în cuantum total de 8 277,44 lei, fuseseră deja efectuate la 23 și 25 martie 2026. În același timp, cererea extrajudiciară expediată anterior nu fusese recepționată de aceasta, fiind restituită expeditorului cu mențiunea „nereclamat”.

În aceste condiții, apelanta consideră că, la momentul efectuării primelor două plăți, nu recepționase cererea de chemare în judecată și nici nu exista dovada că îi fusese comunicată anterior o pretenție efectivă privind penalitatea.

Aceasta susține că prima instanță a aplicat eronat criteriul momentului introducerii acțiunii în instanță, întrucât art. 949 alin. (3) Cod civil nu stabilește acest moment drept criteriu pentru menținerea dreptului creditorului la penalitate, ci se raportează expres la momentul primirii executării de către creditor.

Prin urmare, existența unui proces pendinte nu poate substitui automat condiția materială

prevăzută de norma respectivă, cu atât mai mult în situația în care debitorul nu cunoștea încă despre existența procesului.

Apelanta consideră că prima instanță nu a stabilit existența rezervării exprese prevăzute de lege și nici nu a explicat de ce art. 949 alin. (3) Cod civil nu ar fi aplicabil raportului litigios. În opinia sa, dacă creditorul a primit executarea integrală a obligației principale și nu și-a rezervat expres dreptul la penalitate la momentul primirii executării, condiția prevăzută de norma respectivă nu este întrunită, iar pretenția ulterioară privind penalitatea nu poate fi admisă.

În susținerea acestui argument, apelanta face trimitere și la jurisprudența CEDO din cauzele Ruiz Torija c. Spaniei și Hiro Balani c. Spaniei, menționând că instanțele au obligația de a răspunde argumentelor pertinente și decisive, susceptibile să influențeze soluția litigiului.

În opinia sa, neexaminarea aplicabilității art. 949 alin. (3) Cod civil afectează atât legalitatea hotărârii sub aspectul aplicării dreptului material, cât și caracterul suficient al motivării acesteia prin prisma art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Apelanta susține că prima instanță nu a efectuat o analiză efectivă a proporționalității penalității admise, aceasta constituind 12 036,03 lei, în raport cu datoria principală de 13 839,26 lei.

Aceasta menționează că penalitatea reprezintă aproximativ 87% din valoarea întregii datorii principale, fiind calculată în temeiul unei clauze contractuale care stabilește o penalitate de 1% pentru fiecare zi de întârziere.

Raportată matematic la 365 de zile, o asemenea clauză ar permite acumularea unei penalități echivalente cu 365% din obligația principală. Cu toate acestea, la pct. 52 din hotărâre, prima instanță s-a limitat la afirmația că penalitatea ar fi fost calculată proporțional perioadei de întârziere în executarea obligației de plată și în limita prevăzută de lege.

Apelanta consideră că instanța nu a explicat în ce constă proporționalitatea penalității și nu a identificat norma materială din care ar rezulta că o penalitate de aproximativ 87% din debitul principal este, prin ea însăși, proporțională.

De asemenea, aceasta invocă faptul că prima instanță nu a analizat raportul dintre cuantumul obligației principale, durata concretă a întârzierii, conduita ulterioară a debitorului, achitarea integrală și benevolă a principalului și cuantumul sancțiunii contractuale.

Apelanta subliniază că a achitat integral datoria principală înainte chiar de a depune referința asupra cererii de chemare în judecată, astfel încât constatarea caracterului proporțional al penalității nu putea fi făcută printr-o simplă afirmație, ci trebuia motivată prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Totodată, aceasta susține că prima instanță a acceptat fără o analiză proprie plafonarea penalității efectuată de reclamantă. În acest sens, menționează că, pentru obligația principală de 6 000,00 lei aferentă producției „Roshen”, reclamanta a calculat inițial o penalitate de 7 500,00 lei, ulterior reducând unilateral suma solicitată la 6 000,00 lei, prin invocarea Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010.

Apelanta consideră că prima instanță a acceptat suma de 6 000,00 lei fără să identifice norma de drept material aplicabilă și fără să explice de ce plafonarea penalității la exact 100% din debitul principal ar determina automat caracterul rezonabil și proporțional al acesteia.

În opinia apelantei, existența unui plafon maxim și caracterul proporțional al unei sancțiuni reprezintă probleme juridice distincte. Faptul că penalitatea nu depășește un anumit plafon nu exclude obligația instanței de a verifica dacă, în circumstanțele concrete ale cauzei, cuantumul pretins este excesiv.

Prin urmare, aceasta consideră că prima instanță a preluat calculul reclamantei fără o

examinare suficientă a fundamentului juridic al cuantumului acordat.

Apelanta invocă existența unor contradicții în hotărârea contestată cu privire la conținutul clauzei contractuale din contractul nr. 307/22.

În acest sens, aceasta menționează că, la pct. 48 din hotărâre, prima instanță indică faptul că pct. 6.3 din contractul nr. 307/22 reglementează termenul de 7 zile pentru achitarea mărfii și modalitatea efectuării plății. În schimb, la pct. 51 din aceeași hotărâre, instanța indică faptul că pct. 6.3 reprezintă clauza penală în baza căreia cumpărătorul datorează penalitatea pentru întârzierea plății.

Totodată, în partea hotărârii în care este reprodusă poziția reclamantei, pct. 6.3 este prezentat drept clauza care ar stabili penalitatea de 1% pentru fiecare zi de întârziere.

În consecință, apelanta consideră că din motivarea hotărârii nu poate fi stabilit cu certitudine conținutul pct. 6.3 al contractului și nici clauza contractuală concretă în temeiul căreia instanța a dispus încasarea penalității de 6 000,00 lei.

Aceasta susține că respectiva contradicție privește însuși temeiul contractual al unei părți din creanța admisă și nu poate fi calificată drept o simplă eroare formală. Înainte de a dispune încasarea penalității, instanța trebuia să stabilească exact clauza contractuală aplicabilă, conținutul acesteia și condițiile în care produce efecte.

De asemenea, apelanta invocă existența unor contradicții în identificarea părților contractului nr. 283/21. Astfel, la pct. 32 din hotărâre, prima instanță constată că, la 07 decembrie 2021, contractul nr. 283/21 a fost încheiat între SRL „Centaur” și SRL „Comreptrans”, în timp ce la pct. 33 indică faptul că același contract ar fi fost încheiat între SRL „Centaur” și SRL „Sertacont”.

Apelanta admite că, privită izolat, această mențiune ar putea constitui o eroare materială, însă consideră că, analizată împreună cu contradicția privind pct. 6.3 al contractului nr. 307/22, aceasta confirmă faptul că prima instanță nu a individualizat cu precizia necesară înscrisurile contractuale pe care și-a întemeiat soluția privind răspunderea patrimonială a apelantei.

În acest context, aceasta face trimitere la art. 386 alin. (2) CPC, subliniind că nu solicită casarea hotărârii pentru simpla existență a unor erori de redactare, ci invocă aceste contradicții în ansamblu, pentru a demonstra caracterul insuficient al examinării contractelor care constituie izvorul penalității acordate.

Apelanta susține că prima instanță a formulat concluzii care nu rezultă dintr-o apreciere completă a circumstanțelor cauzei.

În acest sens, aceasta menționează că prima instanță a concluzionat că achitarea ulterioară a datoriei principale nu înlătură consecințele executării cu întârziere și nu exonerează pârâta de plata penalității, însă nu a examinat dacă, în circumstanțele concrete ale cauzei, intimata mai putea solicita integral penalitatea pretinsă după ce a primit executarea integrală a obligației principale.

Apelanta precizează că nu contestă, la nivel abstract, posibilitatea existenței răspunderii contractuale pentru executarea tardivă, însă consideră că instanța trebuia să analizeze cumulativ următoarele împrejurări:

- două dintre cele trei plăți prin care a fost stinsă datoria principală au fost efectuate înainte ca apelanta să recepționeze cererea de chemare în judecată;
- cererea extrajudiciară expediată anterior nu a fost recepționată de apelantă;
- hotărârea nu identifică existența unei rezervări exprese a dreptului la penalitate la momentul acceptării plăților;
- penalitatea solicitată reprezintă aproximativ 87% din valoarea obligației principale;

- apelanta a stins integral principalul până la momentul formulării poziției sale procesuale în cauză.

În opinia apelantei, aceste circumstanțe trebuiau analizate în ansamblu și în interconexiunea lor, inclusiv prin prisma art. 130 alin. (1) CPC, normă la care însăși prima instanță a făcut referire în hotărârea contestată.

Totodată, apelanta consideră că hotărârea nu răspunde efectiv argumentelor susceptibile să influențeze soluția. Deși prima instanță invocă art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și necesitatea respectării dreptului părților la o hotărâre motivată, motivarea trebuie să fie efectivă și nu se poate rezuma la enumerarea normelor juridice și formularea unor concluzii generale.

În susținerea acestui argument, apelanta face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului din cauzele Ruiz Torija c. Spaniei, Hiro Balani c. Spaniei și Van de Hurk c. Țărilor de Jos.

Aceasta menționează că, potrivit jurisprudenței respective, instanțele au obligația de a examina efectiv argumentele, susținerile și probele prezentate de părți, fără ca aceasta să presupună obligația de a răspunde separat fiecărui argument. Totuși, argumentele decisive pentru soluționarea litigiului trebuie să primească un răspuns judiciar efectiv, iar motivele care stau la baza hotărârii trebuie indicate cu suficientă claritate.

Raportând aceste principii la circumstanțele cauzei, apelanta susține că simpla constatare a caracterului proporțional al penalității nu răspunde problemei cuantumului acesteia, după cum simpla constatare că plata a fost efectuată după introducerea acțiunii nu răspunde problemei dacă apelanta cunoștea despre pretenția privind penalitatea și dacă intimata și-a rezervat acest drept la acceptarea plăților.

În opinia apelantei, deficiențele respective nu constituie simple neregularități formale în sensul art. 386 alin. (2) CPC, întrucât privesc direct existența și întinderea creanței de 12 036,03 lei admise de prima instanță.

Aceasta consideră că, dacă instanța ar fi stabilit și analizat complet circumstanțele privind momentul cunoașterii pretenției de către apelantă, acceptarea plăților de către intimată, existența sau inexistența rezervării dreptului la penalitate, efectele stingerii integrale a principalului și proporționalitatea penalității de 1% pe zi, rezultatul examinării cauzei putea fi diferit.

Apelanta contestă și soluția primei instanțe referitoare la încasarea sumei de 1 084,97 lei cu titlu de taxă de stat, în temeiul art. 94 alin. (1) CPC.

Aceasta susține că soluția privind cheltuielile de judecată depinde de soluția pronunțată asupra fondului, respectiv asupra pretenției privind penalitatea contractuală.

Prin urmare, în cazul admiterii apelului și respingerii pretenției privind penalitatea, apelanta consideră că urmează a fi modificată corespunzător și soluția privind cheltuielile de judecată, iar în cazul reducerii penalității de către instanța de apel, cheltuielile judiciare urmează a fi repartizate proporțional rezultatului final al procesului, conform art. 94 CPC.

În concluzie, apelanta consideră că hotărârea contestată nu corespunde exigențelor de legalitate și temeinicie prevăzute de legislația procesual civilă, întrucât prima instanță nu a elucidat integral circumstanțele determinante pentru soluționarea litigiului, nu a acordat aprecierea juridică necesară conduitei părților la momentul executării obligației principale, nu a examinat problema rezervării exprese a dreptului la penalitate, nu a justificat caracterul proporțional al penalității de 12 036,03 lei și a formulat constatări contradictorii cu privire la înscrisurile contractuale pe care și-a întemeiat soluția.

În susținerea poziției sale, aceasta invocă temeiurile prevăzute de art. 386 alin. (1) lit. a), b), c)

și d), precum și art. 387 lit. a) și c) CPC, considerând că prima instanță nu a aplicat toate normele de drept material care trebuiau aplicate raportului juridic litigios și a interpretat eronat efectele juridice ale executării tardive și ale clauzei penale.

La data de 21.09.2026, prin intermediul Direcției de Evidență și Documentare Procesuală a Curții de Apel Nord, SRL „Centaur" a depus o referință prin care a susținut respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 08.05.2026.

În susținerea poziției menționate, intimatul a indicat că nu este de acord cu argumentele invocate de apelanta SRL „Comreptrans", considerând că apelul declarat este neîntemeiat, iar hotărârea Judecătoriei Bălți, sediul Central, din 08 mai 2026, pronunțată în cauza civilă nr. 2c-72/2026, este legală și întemeiată.

În acest sens, intimatul menționează că, la 08 mai 2026, Judecătoria Bălți, sediul Central, examinând în procedura cererilor cu valoare redusă cauza civilă nr. 2c-72/2026, la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Centaur" împotriva SRL „Comreptrans" privind încasarea datoriei, penalității contractuale și a cheltuielilor de judecată, a emis hotărârea prin care a admis pretenția privind încasarea penalității contractuale în cuantum de 12 036,03 lei și a taxei de stat în cuantum de 1 084,97 lei.

Intimatul susține că argumentele invocate de apelantă nu justifică casarea hotărârii contestate, întrucât aceasta reia, în esență, aceleași motive prezentate în fața primei instanțe, referitoare la pretinsa nevalabilitate a contractului de vânzare-cumpărare nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, nerecepționarea somației de plată la adresa juridică și achitarea integrală a datoriei în cuantum de 13 839,26 lei, prin trei tranșe efectuate la 23 martie 2026, 25 martie 2026 și 02 aprilie 2026.

În opinia intimatului, aceste argumente sunt neîntemeiate și nu infirmă legalitatea hotărârii primei instanțe, motiv pentru care solicită respingerea apelului și menținerea hotărârii contestate.

Intimatul reiterează faptul că, între părți, au fost încheiate contractele de vânzare-cumpărare nr. 283/21 din 07 decembrie 2021, având ca obiect producția „Secția vânzări", și nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, având ca obiect producția „Roshen".

Potrivit pct. 5.4 din primul contract și pct. 6.1 din cel de-al doilea contract, plata pentru marfa recepționată de cumpărător urma să fie efectuată prin mijloace bănești în numerar sau prin transfer bancar la contul vânzătorului, conform ordinului de plată, în termen de 7 zile calendaristice din momentul recepționării mărfii de către cumpărător.

Intimatul menționează că datoria în cuantum de 13 839,26 lei, care a constituit obiectul acțiunii, s-a acumulat în urma livrării mărfurilor în baza următoarelor facturi fiscale:

- factura fiscală seria AAX2872156 din 05 noiembrie 2025, aferentă producției „Roshen", în valoare de 6 000,00 lei, recepționată la aceeași dată;
- factura fiscală seria AAX6754386 din 24 decembrie 2025, aferentă producției „Secția vânzări", în valoare de 2 277,44 lei, recepționată la aceeași dată;
- factura fiscală seria AAX6754387 din 24 decembrie 2025, aferentă producției „Secția vânzări", în valoare de 5 561,82 lei, recepționată la aceeași dată.

Acesta subliniază că apelanta a achitat obligația principală abia la 23 martie 2026, 25 martie 2026 și 02 aprilie 2026, respectiv după adresarea intimatei în instanța de judecată și înregistrarea cererii de chemare în judecată la 20 martie 2026.

Referitor la argumentul apelantei privind nevalabilitatea contractului de vânzare-cumpărare nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, pe motiv că acesta ar fi fost încheiat pentru o perioadă de doi ani, intimatul îl consideră neobiectiv și susține că acesta urmărește inducerea în eroare a instanței de apel.

În acest sens, intimatul recunoaște că, potrivit pct. 11.1 din contract, acesta a fost încheiat

pentru un termen de doi ani, însă atrage atenția asupra prevederilor pct. 11.4, conform cărora, în cazul în care, cu 20 de zile înainte de expirarea contractului, niciuna dintre părți nu își exprimă în scris intenția de reziliere a acestuia, contractul se consideră prelungit automat pentru anul următor.

De asemenea, intimatul face trimitere la pct. 11.3 din contract, potrivit căruia persoanele care aplică ștampila și semnează contractul sau facturile sunt împuternicite în acest sens de către cumpărător, iar prin aplicarea ștampilei și semnarea documentelor respective, cumpărătorul recunoaște necondiționat și fără rezerve toate consecințele și obligațiile stipulate în contract și/sau în lege.

În acest context, intimatul susține că apelanta SRL „Comreptrans", până la data de 20 martie 2026, nu și-a exprimat în scris intenția de reziliere a contractului nr. 307/22. Mai mult, aceasta a contrasemnat și a aplicat ștampila pe facturile fiscale seria AAX2872156 din 05 noiembrie 2025, AAX6754386 și AAX6754387 din 24 decembrie 2025.

Prin urmare, intimatul consideră că respectivele circumstanțe demonstrează că raporturile contractuale au continuat să producă efecte, contractul fiind prelungit automat pentru anul următor, respectiv până la 24 octombrie 2026.

Referitor la argumentul apelantei potrivit căruia nu ar fi recepționat somația de plată la adresa sa juridică, intimatul menționează că, la 23 februarie 2026, la adresa juridică a SRL „Comreptrans", situată în or. Edineț, str. Iu. Gagarin nr. 51, a fost expediată cererea privind soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară, însoțită de actele de verificare a decontărilor reciproce nr. 2838/2026.

Prin intermediul acestei cereri, apelantei i-au fost comunicate pretențiile SRL „Centaur", fiindu-i acordată posibilitatea de a achita datoria în termen de 7 zile calendaristice de la data recepționării corespondenței.

Intimatul precizează că respectiva corespondență a fost restituită expeditorului cu mențiunea „Nereclamat", fapt confirmat prin copia scrisorii, actul de verificare și dovada anexată cererii de chemare în judecată.

În opinia intimatului, această împrejurare nu poate fi interpretată în sensul inexistenței demersurilor sale pentru soluționarea amiabilă a litigiului, ci demonstrează că apelanta nu a recepționat corespondența expediată la adresa sa juridică.

Totodată, intimatul consideră că ansamblul circumstanțelor cauzei demonstrează conduita necorespunzătoare a apelantei, care nu și-a executat în termen obligațiile contractuale și nu a întreprins măsurile necesare pentru achitarea la timp a mărfurilor recepționate.

În acest context, intimatul apreciază că apelanta s-a eschivat de la executarea conștiincioasă a obligațiilor contractuale asumate.

Intimatul confirmă că, ulterior depunerii cererii de chemare în judecată, apelanta a achitat treptat datoria principală, în baza actului de verificare a plăților pentru perioada 01 ianuarie 2026 – 06 aprilie 2026, prezentat primei instanțe în calitate de anexă la pledoarii.

Astfel, SRL „Comreptrans" a efectuat următoarele plăți:

- la 23 martie 2026 – suma de 6 000,00 lei;
- la 25 martie 2026 – suma de 2 277,44 lei;
- la 02 aprilie 2026 – suma de 5 561,82 lei.

În total, apelanta a achitat suma de 13 839,26 lei, reprezentând valoarea integrală a datoriei principale.

Cu toate acestea, intimatul consideră că achitarea datoriei după sesizarea instanței de judecată nu înlătură răspunderea contractuală a debitorului pentru întârzierea executării obligației și nu îl

exonerează de plata penalității contractuale.

În susținerea acestei poziții, intimatul menționează că, potrivit contractelor încheiate, apelanta avea obligația de a achita marfa procurată în termen de cel mult 7 zile calendaristice de la recepționarea acesteia, iar nu de a efectua plata treptat, în funcție de comercializarea ulterioară a produselor.

Acesta subliniază că apelanta nu procura marfa în vederea achitării acesteia doar după realizarea ulterioară a produselor, ci își asuma obligația contractuală de a achita contravaloarea mărfii în termenul expres stabilit de părți. Prin urmare, din momentul recepționării mărfii și contrasemnării facturilor fiscale, apelanta și-a asumat obligația de a efectua plata în termen de 7 zile calendaristice.

În consecință, intimatul consideră că achitarea ulterioară și eșalonată a datoriei principale nu poate înlătura efectele neexecutării în termen a obligațiilor contractuale.

În susținerea pretențiilor sale, intimatul invocă prevederile art. 513, art. 514 și art. 572 alin. (2) Cod civil, în redacția în vigoare la data constituirii situației juridice.

Acesta menționează că, potrivit normelor respective, atât debitorul, cât și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii obligației, pe durata existenței acesteia, la momentul executării și al stingerii ei.

Totodată, intimatul face trimitere la dispozițiile legale potrivit cărora obligațiile se nasc din contract, din fapte ilicite și din orice alte acte sau fapte susceptibile să le producă în condițiile legii, iar executarea acestora trebuie realizată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

În acest context, intimatul subliniază că raportul juridic obligațional este menit, prin natura sa, să producă efecte juridice, iar efectul general al oricărei obligații constă în dreptul creditorului de a obține de la debitor executarea exactă a prestației asumate.

De asemenea, acesta menționează că obligațiile se consideră executate în mod corespunzător numai în cazul respectării tuturor condițiilor prevăzute în actul juridic din care acestea au luat naștere, inclusiv a celor referitoare la obiectul, subiectele, locul, timpul și modul de executare.

Prin urmare, intimatul consideră că apelanta avea obligația de a respecta termenul de plată convenit prin contracte, iar nerespectarea acestuia atrage consecințele juridice prevăzute de lege și de clauzele contractuale.

Intimatul invocă prevederile pct. 7.2.2 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 283/21 din 07 decembrie 2021, aferent producției „Secția vânzări”, și pct. 6.3 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, aferent producției „Roshen”.

Potrivit clauzelor contractuale respective, pentru încălcarea termenului de achitare a mărfii, cumpărătorul este obligat să achite vânzătorului o penalitate în cuantum de 1% din suma datoriei pentru fiecare zi de întârziere a plății.

În acest sens, intimatul menționează că clauza penală reprezintă o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul ce poate fi cauzat prin neexecutarea obligației, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării acesteia, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun.

Acesta subliniază că prin clauza penală poate fi garantată numai o creanță valabilă, iar penalitatea poate fi stipulată fie într-o sumă fixă, fie sub forma unei cote din valoarea obligației garantate.

Totodată, intimatul arată că penalitatea constituie o evaluare convențională și prealabilă a eventualelor prejudicii pe care debitorul va fi obligat să le suporte în cazul neexecutării prestației asumate. Aceasta poate fi prevăzută fie în contractul care dă naștere raportului obligațional, fie

într-o convenție ulterioară încheiată înainte de momentul neexecutării obligației.

În acest context, intimatul menționează că, având în vedere caracterul accesoriu al clauzei penale, condițiile de fond ale acesteia sunt aceleași ca și cele ale contractului principal la care se referă, validitatea obligației principale constituind o condiție esențială pentru existența clauzei penale. Astfel, dacă obligația principală este nulă sau se stinge, clauza penală va fi, la rândul său, nulă sau se va stinge.

Raportând aceste prevederi la circumstanțele cauzei, intimatul consideră că penalitatea solicitată este întemeiată, întrucât a fost prevăzută expres în contractele încheiate între părți, iar apelanta nu și-a executat obligațiile de plată în termenele contractuale stabilite.

În susținerea dreptului său de a pretinde penalitatea contractuală, intimatul invocă pct. 7–10 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010.

Acesta menționează că, potrivit explicațiilor cuprinse în actul respectiv, în situația în care creditorul primește executarea cu întârziere a obligației, fără a se ajunge în instanța de judecată, acesta este în drept să solicite plata penalității numai dacă și-a rezervat expres acest drept la momentul primirii executării.

Totodată, intimatul invocă explicația potrivit căreia, în cazul în care debitorul achită datoria pentru marfa procurată sau serviciul prestat după adresarea creditorului în instanța de judecată, dar până la pronunțarea hotărârii, această împrejurare nu îl scutește de obligația de a achita penalitatea prevăzută în contract.

Raportând aceste explicații la circumstanțele cauzei, intimatul subliniază că SRL „Centaur” s-a adresat instanței de judecată la 20 martie 2026, iar apelanta a început achitarea datoriei principale abia la 23 martie 2026, continuând plățile la 25 martie 2026 și 02 aprilie 2026.

Prin urmare, intimatul consideră că situația juridică din speță se încadrează în ipoteza în care debitorul achită datoria după adresarea creditorului în instanța de judecată, dar înainte de pronunțarea hotărârii, fapt care, potrivit explicațiilor invocate, nu înlătură obligația de achitare a penalității contractuale.

În consecință, acesta apreciază că achitarea integrală a datoriei principale nu poate constitui un temei pentru exonerarea apelantei de răspunderea contractuală pentru perioada de întârziere.

Intimatul menționează că, în urma nerespectării termenelor contractuale de achitare a mărfurilor recepționate, a calculat în sarcina apelantei o penalitate totală în cuantum de 12 036,03 lei.

Astfel, penalitatea a fost calculată după cum urmează:

- pentru producția „Secția vânzări”, în valoare totală de 7 839,26 lei, livrată și recepționată de apelantă la 24 decembrie 2025, pentru o perioadă de 77 de zile de întârziere până la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, a fost calculată penalitatea în cuantum de 6 036,03 lei;
- pentru producția „Roshen”, în valoare de 6 000,00 lei, livrată și recepționată de apelantă la 05 noiembrie 2025, pentru o perioadă mai mare de 100 de zile de întârziere până la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, a fost calculată penalitatea în cuantum de 6 000,00 lei.

În acest sens, intimatul consideră că penalitatea totală de 12 036,03 lei este obiectivă și întemeiată, fiind calculată în conformitate cu clauzele contractuale asumate de părți și în raport cu perioadele efective de întârziere în executarea obligațiilor de plată.

Acesta susține că apelanta nu poate invoca achitarea ulterioară a datoriei principale drept temei pentru înlăturarea penalității, atât timp cât obligația de plată a fost executată cu depășirea termenelor contractuale, iar dreptul creditorului de a solicita penalitatea rezultă din contractele încheiate și din explicațiile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010.

În concluzie, intimatul SRL „Centaur” consideră că Hotărârea Judecătoriei Bălți, sediul Central, din 08 mai 2026, pronunțată în cauza civilă nr. 2c-72/2026, este legală și întemeiată, fiind adoptată în conformitate cu circumstanțele de fapt ale cauzei și cu prevederile legale aplicabile.

Acesta apreciază că argumentele invocate de apelanta SRL „Comreptrans” sunt declarative și neîntemeiate, fiind bazate pe interpretarea eronată a circumstanțelor cauzei și urmărind eludarea obligațiilor contractuale asumate.

Prin urmare, intimatul solicită respingerea apelului declarat de SRL „Comreptrans” ca neîntemeiat și menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil consideră că apelul urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de fond din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să mențină hotărârea primei instanţe.

Totodată, conform prevederilor art.276^2 Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalitățile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

Valoarea acțiunii fără dobândă nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei din care considerente cauza a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă.

Potrivit art.276^3 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.

Potrivit prevederilor art.276^4 alin. (5) CPC RM instanța de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanților la proces, prevederile art.276^3 fiind aplicabile corespunzător astfel, instanța de apel a examinat cererea de apel în procedura scrisă, fără citarea părților.

Prima instanţă a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material şi procedural, apreciind la justa valoare probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, RM şi a pronunțat o hotărâre legală şi întemeiată.

În cadrul examinării cauzei, Colegiul Civil a constatat că, la data de 07 decembrie 2021 între SRL „Centaur” în calitate de vânzător și SRL „Comreptrans” în calitate de cumpărător a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.283/21 (pentru producția „Secția Vânzări), obiectul căruia constituie vânzarea-cumpărarea mărfii conform asortimentului, cantității și prețului indicate în facturile fiscale (f.d. 6-7).

Potrivit punctului 1.2. al contractului de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021, încheiat între SRL „Centaur” și SRL „Comreptrans”, vânzătorul își asumă obligațiunea să transmită marfa în cauză în proprietatea cumpărătorului, iar cumpărătorul își asumă obligațiunea să recepționeze marfa respectivă și să o achite în ordinea și termenii stabiliți de acest contract.

Potrivit punctului 5.4 al contractului nr.283/21 din 07 decembrie 2021, plata pentru marfa recepționată de către cumpărător se efectuează prin mijloace bănești în numerar sau prin transfer bancar la contul vânzătorului (conform ordinului de plată) în termen 7 zile calendaristice din momentul recepționării mărfii de către cumpărător.

Potrivit punctului 5.7 al contractului de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021, cumpărătorul își asumă obligațiunea să efectueze la finele anului calendaristic verificarea reciprocă a conturilor cu vânzătorul precum și să achite sumele debitoare față de vânzător în cuantumul integral.

La data de 24 octombrie 2022 între SRL „Centaur" în calitate de vânzător și SRL „Comreptrans" în calitate de cumpărător a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.307/22 (pentru producția „Roshen"), potrivit căruia vânzătorul s-a obligat să transmită marfa către cumpărător în conformitate cu cererea iar cumpărătorul s-a obligat să primească marfa și să achite valoarea ei, în conformitate cu clauzele prezentului contract (f.d. 8-11).

Reclamantul SRL „Centaur" și-a îndeplinit obligațiile de livrare a mărfii conform contractelor de vânzare-cumpărare încheiate între părți, iar pârâtul SRL „Comreptrans" nu și-a onorat obligațiile contractuale și nu a achitat integral în termenul stabilit plata pentru marfa livrată, fapt confirmat prin facturile fiscale anexate la materialele dosarului (f.d. 12-15).

Conform actelor de verificare privind decontările reciproce pentru perioada 01 ianuarie 2025 – 17 februarie 2026, datoria SRL „Comreptrans" față de SRL „Centaur" constituia 7 839,26 lei în baza contractului nr.283/21 din 07 decembrie 2021 (producția „Secția Vânzări") și 11 788,40 lei în baza contractului nr.307/22 din 24 octombrie 2022 (producția „Roshen") (f.d. 20-21).

În vederea soluționării amiabile a litigiului, reclamantul SRL „Centaur" a expediat la 23 februarie 2026, la adresa juridică a pârâtului SRL „Comreptrans", o cerere de soluționare prealabilă a litigiului, prin care a solicitat achitarea, în termen de 7 zile calendaristice de la primire, a datoriei în sumă de 19 627,66 lei, rezultată din neachitarea mărfii livrate („Secția Vânzări" – 7 839,26 lei și „Roshen" – 11 788,40 lei), precum și a penalităților contractuale calculate potrivit clauzelor contractuale. La cerere au fost anexate actele de verificare a decontărilor reciproce aferente raporturilor contractuale dintre părți (f.d.19). Cererea nu a fost recepționată de pârât, fiind restituită expeditorului cu mențiunea „nereclamat" (f.d. 18-21).

Conform actelor de verificare privind decontările reciproce pentru perioada 01 ianuarie 2025 – 18 martie 2026, după achitarea parțială a datoriei de către pârât, soldul restant al obligațiilor față de SRL „Centaur" constituia 13 839,26 lei, dintre care 7 839,26 lei în baza contractului nr.283/21 din 07 decembrie 2021 (producția „Secția Vânzări") și 6 000,00 lei în baza contractului nr. 307/22 din 24 octombrie 2022 (f.d. 16-17).

Deoarece pârâtul nu și-a executat în termen obligația contractuală de achitare a contravalorii mărfii livrate, reclamantul SRL „Centaur" s-a adresat în instanța de judecată cu prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând a datoriei în sumă de 13 839,26 lei, penalității contractuale în sumă de 12 036,03 lei și cheltuielile de judecată pentru taxa de stat în sumă de 1 084,97 lei.

Potrivit ordinelor de plată din 23 martie 2026, 25 martie 2026 și 02 aprilie 2026, precum și actului de verificare privind decontările reciproce pentru perioada 01 ianuarie 2026 – 06 aprilie 2026, pârâtul SRL „Comreptrans", ulterior sesizării instanței de judecată, a achitat integral datoria principală rezultată din contractele de vânzare-cumpărare în sumă de 13 839,26 lei (f.d.46-48, 55).

Prin explicațiile depuse la 08 aprilie 2026, reclamantul a confirmat stingerea benevolă a datoriei principale și, în consecință, și-a menținut pretențiile doar în partea ce ține de încasarea penalității contractuale în sumă de 12 036,03 lei și a cheltuielilor de judecată reprezentând taxa de stat, renunțând la pretenția privind încasarea datoriei principale.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 08.05.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial. S-a încasat de la SRL „Comreptrans" în beneficiul SRL „Centaur" penalitatea contractuală în mărime de 12 036,03 (doisprezece mii treizeci și șase,03) lei. S-a

încasat de la SRL „Comreptrans” în beneficiul SRL „Centaur” suma de 1 084,97 (una mie optzeci și patru,97) lei, drept compensare a cheltuielilor de judecată.

Nefiind de acord cu hotărârea menționată, la data de 02.06.2026 (potrivit dății indicate pe plicul ce conținea cererea de apel nemotivată), SRL „Comreptrans” a contestat hotărârea primei instanțe, solicitând casarea acesteia, emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea va fi respinsă integral.

Potrivit dispozițiilor art. 373 alin.(1) și (2) CPC instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Prevederile legale menționate obligă în mod expres instanța de apel să verifice circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite și este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Subsecvent, articolul 5 alin. (1) Cod de procedură civilă declară, că orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

Conform prevederilor art. 9 alin. (1) Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Conform art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile şi să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art. 15 alin. (1) Cod civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În conformitate cu art.121 Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

În conformitate cu art.130 alin.(1) Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Subsecvent, în conformitate cu art. 774 alin. 1) Cod civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 775 alin. (1) Cod civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

Potrivit art. 776 Codul civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

Potrivit art.947 alin.(1) Cod civil, clauza penală este o prevedere contractuală prin care părţile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligaţiei, urmează

să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate). Alin.(2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanţă valabilă. Alin.(3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligaţiei garantate prin clauza penală sau a părţii neexecutate, inclusiv sub forma unei dobânzi de întârziere. Alin.(4) Părţile pot conveni asupra unei penalităţi mai mari decât prejudiciul. Alin.(5) Debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea obligaţiei este justificată. Alin.(6) Nulitatea obligaţiei atrage nulitatea clauzei penale. Nulitatea clauzei penale nu atrage nulitatea obligaţiei.

Reieșind din dispozițiile art.947 Cod civil, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun. Clauza penală poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate. Clauza penală se face în scris.

Potrivit punctului 7.2.3. din contractul de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021, în caz de neplată deplină sau parțială a mărfii , cumpărătorul achită vânzătorului o penalizare în mărime de 1% pentru fiecare zi de întârziere de la suma restantă de plată.

Potrivit punctului 6.3. din contractul de vânzare-cumpărare nr.307/22 din 24 octombrie 2022, achitarea pentru marfa livrată se face în termen de 7 zile calendaristice din data emiterii facturii fiscale pentru marfa livrată, confirmată prin aplicarea semnăturilor de către persoanele împuternicite și autentificate cu ștampilele fiecăreia dintre părți, prin transferul de bani de către cumpărător în contul bancar al vânzătorului sau prin plată în numerar reprezentantului vânzătorului cu eliberarea obligatorie a unui cec.

Reclamantul SRL „Centaur” a indicat în cererea de chemare în judecată calculul penalității în raport cu clauzele contractuale prevăzute în contractele de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021 și nr.307/22 din 24 octombrie 2022, precum și cu perioada de întârziere în executarea obligației de plată de către pârât. Astfel, pentru contractul nr.283/21 din 07 decembrie 2021, penalitatea a fost calculată pentru perioada 01 ianuarie 2026 – 18 martie 2026 și constituie suma de 6.036,03 lei, iar pentru contractul nr. 307/22 din 24 octombrie 2022, pentru perioada 13 noiembrie 2025 – 18 martie 2026, penalitatea calculată constituie suma de 6 000,00 lei.

La încheierea contractelor de vânzare-cumpărare nr.283/21 din 07 decembrie 2021 și nr.307/22 din 24 octombrie 2022, părțile au reglementat soluționarea situației, în cazul în care cumpărătorul nu va respecta termenele de achitare a mărfii prin includerea în contract a clauzei penale (pct.7.2.3 și pct.6.3.).

Astfel, instanța de fond corect a constatat ca fiind întemeiate pretențiile formulate de SRL „Centaur” cu privire la încasarea de la SRL „Comreptrans” a penalității contractuale în sumă de 12 036,03 lei, deoarece aceasta a fost calculată în conformitate cu clauzele contractuale asumate de părți, proporțional perioadei de întârziere în executarea obligației de plată și în limita prevăzută de lege. Totodată, neachitarea în termen a contravalorii mărfii livrate constituie o neexecutare a obligațiilor contractuale de către pârât, fapt ce atrage aplicarea clauzei penale convenite de părți.

Totodată, Colegiul atrage atenție asupra faptului că argumentul apelantei referitor la pretinsa nevalabilitate a contractului de vânzare-cumpărare nr. 307/22 din 24 octombrie 2022 urmează a fi apreciat ca fiind neîntemeiat, deoarece acesta se întemeiază pe o interpretare izolată a prevederilor contractuale, fără a ține cont de ansamblul clauzelor convenite de părți.

Astfel, deși pct. 11.1 din contract prevede încheierea acestuia pentru un termen de doi ani, pct. 11.4 stabilește expres mecanismul de prelungire automată a raporturilor contractuale, în cazul în

care niciuna dintre părți nu își exprimă în scris intenția de reziliere cu cel puțin 20 de zile înainte de expirarea contractului.

Prin urmare, termenul inițial de valabilitate a contractului nu poate fi interpretat în sensul încetării automate a raporturilor juridice la expirarea celor doi ani, atât timp cât părțile au prevăzut expres posibilitatea prelungirii acestuia și nu există probe care să confirme manifestarea intenției de reziliere în condițiile stabilite contractual.

Or, la caz, apelanta nu a prezentat probe care să confirme că ar fi notificat în scris intimatul despre intenția de reziliere a contractului în termenul și modalitatea prevăzute la pct. 11.4. Dimpotrivă, materialele cauzei confirmă că, inclusiv în perioada ulterioară expirării termenului inițial, apelanta a continuat să recepționeze marfa livrată de intimat, fapt atestat prin facturile fiscale seria AAX2872156 din 05 noiembrie 2025 și semnarea și aplicarea ștampilei pe documentele aferente raporturilor comerciale dintre părți.

În acest context, conduita apelantei demonstrează continuarea raporturilor comerciale și executarea în continuare a contractului, nefiind justificată invocarea încetării efectelor acestuia în condițiile în care însăși apelanta a continuat să beneficieze de prestațiile contractuale ale vânzătorului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit pct. 11.3 din contract, persoanele care semnează și aplică ștampila pe contracte și facturi sunt considerate împuternicite de către cumpărător, iar prin semnarea documentelor respective, acesta își asumă consecințele și obligațiile contractuale. În consecință, recepționarea mărfii și semnarea facturilor fiscale de către reprezentanții apelantei confirmă acceptarea prestațiilor furnizate de intimat și asumarea obligației de achitare a contravalorii acestora în condițiile convenite.

Prin urmare, Colegiul apreciază că argumentul referitor la nevalabilitatea contractului nr. 307/22 nu poate constitui un temei pentru exonerarea apelantei de obligațiile asumate, în condițiile în care aceasta a continuat să beneficieze de executarea contractului și nu a demonstrat încetarea raporturilor contractuale.

Referitor la argumentul apelantei privind nerecepționarea somației de plată și a cererii de soluționare prealabilă a litigiului, Colegiul reține că simpla nerecepționare a corespondenței expediate la adresa juridică a societății nu este de natură să înlăture obligațiile contractuale asumate și nici consecințele neexecutării acestora în termen.

În acest sens, din materialele cauzei rezultă că intimatul a întreprins măsuri în vederea soluționării amiabile a litigiului, expediind la 23 februarie 2026, la adresa juridică a apelantei, cererea prealabilă prin care a solicitat achitarea datoriei și a penalităților contractuale în termen de 7 zile calendaristice de la recepționare. Împrejurarea că respectiva corespondență a fost restituită cu mențiunea „nereclamat” nu demonstrează inexistența demersului creditorului, ci doar faptul că destinatarul nu a recepționat trimiterea poștală.

Or, în condițiile în care corespondența a fost expediată la adresa juridică a persoanei juridice, apelanta nu poate opune creditorului propria omisiune de a asigura recepționarea corespondenței la sediul său, pentru a justifica neexecutarea obligațiilor contractuale.

Mai mult, obligația de achitare a mărfii nu a luat naștere în urma expedierii somației de plată, ci în temeiul contractelor încheiate între părți și al recepționării efective a mărfurilor. Respectiv, termenul de executare a obligației era cunoscut de apelantă încă de la momentul recepționării mărfii și semnării facturilor fiscale, nefiind condiționat de expedierea sau recepționarea unei notificări ulterioare din partea creditorului.

În aceste condiții, nerecepționarea somației nu poate constitui o cauză justificativă a întârzierii la executarea obligațiilor și nici nu poate înlătura efectele clauzelor contractuale asumate în mod liber de părți.

În ceea ce privește argumentul apelantei potrivit căruia două dintre cele trei plăți au fost efectuate înainte de recepționarea cererii de chemare în judecată, Colegiul constată că acesta nu este de natură să răstoarne concluzia primei instanțe privind caracterul întemeiat al pretenției referitoare la penalitatea contractuală.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că cererea de chemare în judecată a fost depusă de SRL „Centaur" la 20 martie 2026, în timp ce plățile în cuantum de 6 000,00 lei și 2 277,44 lei au fost efectuate la 23 martie 2026 și, respectiv, 25 martie 2026, iar ultima plată, în cuantum de 5 561,82 lei, a fost efectuată la 02 aprilie 2026.

Prin urmare, deși primele două plăți au precedat momentul recepționării de către apelantă a actelor judiciare, acestea au fost efectuate ulterior sesizării instanței de judecată de către creditor. Or, distincția dintre momentul introducerii acțiunii și momentul comunicării acesteia debitorului nu modifică succesiunea juridică a faptelor, respectiv aceea că executarea obligației principale a intervenit după ce creditorul a recurs la apărarea judiciară a drepturilor sale.

În acest sens, Colegiul reține că explicațiile cuprinse la pct. 7–10 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010 fac distincție între situația în care creditorul primește executarea tardivă a obligației fără a se ajunge la judecată și situația în care debitorul achită datoria după adresarea creditorului în instanța de judecată, dar până la pronunțarea hotărârii.

Astfel, în prima ipoteză, creditorul poate pretinde penalitatea numai dacă și-a rezervat expres acest drept la momentul primirii executării, în timp ce, în cea de-a doua ipoteză, achitarea datoriei după sesizarea instanței, dar până la pronunțarea hotărârii, nu îl scutește pe debitor de obligația de a achita penalitatea prevăzută în contract.

Raportând aceste explicații la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că situația litigioasă se circumscrie celei de-a doua ipoteze, întrucât cererea de chemare în judecată a fost depusă la 20 martie 2026, iar datoria principală a fost stinsă integral ulterior acestei date, prin plățile efectuate la 23 martie 2026, 25 martie 2026 și 02 aprilie 2026.

În consecință, faptul că apelanta a recepționat actele judiciare abia la 02 aprilie 2026 nu poate schimba momentul obiectiv al sesizării instanței și nici nu poate transforma o executare intervenită după intentarea procesului într-o executare realizată anterior sesizării instanței.

Prin urmare, Colegiul apreciază că argumentul apelantei referitor la aplicabilitatea art. 949 alin. (3) Cod civil, prin prisma pretinsei lipse a rezervării exprese a dreptului la penalitate la momentul primirii plăților, nu este incident circumstanțelor concrete ale cauzei, deoarece acesta vizează ipoteza primirii executării tardive fără a se ajunge la judecată, pe când, în speță, creditorul sesizase deja instanța de judecată anterior efectuării plăților.

Totodată, Colegiul subliniază că stingerea obligației principale nu determină, în mod automat, stingerea dreptului creditorului de a solicita penalitatea contractuală deja acumulată pentru perioada de neexecutare. Dimpotrivă, penalitatea reprezintă o consecință juridică a încălcării termenului de executare a obligației, fiind instituită tocmai pentru a garanta executarea corespunzătoare a acesteia și a asigura repararea anticipată a consecințelor neexecutării.

Or, obligația de plată a mărfii livrate trebuia executată în termen de 7 zile calendaristice de la recepționarea acesteia, însă apelanta a depășit considerabil termenele contractuale, achitând contravaloarea mărfurilor abia în perioada martie-aprilie 2026. Prin urmare, executarea ulterioară

a obligației principale nu înlătură faptul neexecutării în termen și nici dreptul creditorului de a pretinde penalitatea aferentă perioadei de întârziere.

Cu referire la argumentul apelantei privind lipsa unei rezervări exprese a dreptului de a solicita penalitatea la momentul acceptării plăților, Colegiul reține că acesta nu poate fi examinat în mod izolat de împrejurarea că, la momentul efectuării plăților, litigiul fusese deja deferit instanței de judecată. Astfel, în circumstanțele speței, dreptul intimatei de a solicita penalitatea își găsește temeiul în clauzele contractuale și în faptul că obligația principală a fost executată cu întârziere, după sesizarea instanței.

În ceea ce privește susținerea apelantei referitoare la caracterul disproporționat al penalității contractuale, Colegiul reține că, potrivit art. 947 alin. (1) Cod civil, clauza penală reprezintă prevederea contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stabilind obligația debitorului de a remite creditorului o sumă de bani sau un alt bun în cazul neexecutării obligației.

Totodată, alin. (4) al aceluiași articol prevede expres că părțile pot conveni asupra unei penalități mai mari decât prejudiciul, ceea ce confirmă că funcția clauzei penale nu se limitează la compensarea strictă a prejudiciului efectiv demonstrat de creditor, ci include și efectul său preventiv și coercitiv, destinat să determine debitorul să execute obligația în termenul convenit.

Prin urmare, simpla împrejurare că penalitatea calculată reprezintă o proporție semnificativă din valoarea obligației principale nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a demonstra caracterul nelegal al acesteia, atât timp cât cuantumul rezultă din clauza contractuală acceptată de părți și este raportat la perioada efectivă de întârziere.

La caz, părțile au stabilit în mod expres aplicarea unei penalități de 1% pentru fiecare zi de întârziere, iar apelanta, prin semnarea contractelor și recepționarea mărfurilor, și-a asumat obligațiile și consecințele juridice ce decurg din nerespectarea termenelor de plată.

Mai mult, intimatul nu a solicitat încasarea unei penalități nelimitate, ci a determinat cuantumul acesteia în raport cu fiecare obligație restantă și perioada de întârziere, limitând penalitatea aferentă producției „Roshen” la suma de 6 000,00 lei, corespunzătoare valorii obligației principale respective.

În aceste condiții, Colegiul apreciază că apelanta nu a demonstrat existența unor împrejurări concrete care să justifice înlăturarea clauzei penale sau reducerea cuantumului solicitat, simpla invocare a raportului procentual dintre penalitate și datoria principală nefiind suficientă pentru a infirma calculul prezentat de creditor.

Colegiul constată că penalitatea nu a fost calculată prin aplicarea unei sume fixe, independente de obligația restantă, ci prin raportare la valoarea mărfurilor recepționate și la durata întârzierii în executarea obligațiilor de plată. Totodată, creditorul a solicitat penalitatea numai pentru perioada indicată în calculul prezentat, limitând suma aferentă producției „Roshen” la valoarea obligației principale respective.

Or, apelanta s-a limitat la invocarea caracterului ridicat al penalității în raport cu valoarea debitului principal și a ratei zilnice convenite, fără a individualiza alte împrejurări excepționale care, prin raportare la interesele patrimoniale și nepatrimoniale ale creditorului, ar justifica intervenția instanței asupra cuantumului acesteia.

În aceste condiții, Colegiul apreciază că simpla raportare procentuală a penalității la obligația principală, în lipsa unor circumstanțe suplimentare care să demonstreze caracterul vădit excesiv al sancțiunii în contextul raportului contractual concret, nu justifică reducerea acesteia în temeiul art. 953 din Codul civil.

Cu privire la argumentul apelantei referitor la pretinsele contradicții din hotărârea primei instanțe în identificarea clauzelor contractuale, Colegiul reține că acestea urmează a fi analizate

prin raportare la înscrisurile care constituie suportul raporturilor juridice dintre părți, iar nu exclusiv prin raportare la eventualele inexactități de redactare din motivarea hotărârii.

În acest sens, existența unei erori de indicare a numărului unui punct contractual nu determină, prin ea însăși, inexistența obligației asumate, atât timp cât conținutul raportului juridic și clauzele relevante pot fi stabilite din înscrisurile prezentate în dosar. Ceea ce prezintă relevanță este dacă obligația de plată și consecința neexecutării acesteia rezultă în mod cert din contractele încheiate între părți.

Prin urmare, în măsura în care din înscrisurile contractuale rezultă fără echivoc obligația cumpărătorului de a achita marfa în termen de 7 zile calendaristice și clauza penală aplicabilă în cazul depășirii acestui termen, o eventuală inexactitate de redactare a hotărârii nu poate constitui, în lipsa unei influențe asupra soluției, un temei suficient pentru casarea acesteia.

În continuare, Colegiul apreciază că nici argumentele apelantei referitoare la pretinsa insuficiență a motivării hotărârii nu pot fi reținute, întrucât prima instanță a identificat raporturile contractuale dintre părți, a stabilit existența obligației de plată, a constatat neexecutarea acesteia în termen și a verificat temeiul contractual al penalității solicitate.

Or, obligația instanței de a motiva hotărârea nu presupune un răspuns detaliat și distinct la fiecare afirmație a părților, ci impune examinarea argumentelor esențiale și pertinente, care sunt susceptibile să influențeze soluția asupra fondului cauzei.

În acest sens, Colegiul reține că prima instanță a examinat înscrisurile administrate, a stabilit circumstanțele relevante pentru soluționarea litigiului și a indicat temeiurile juridice care justifică admiterea pretenției privind penalitatea contractuală. Faptul că apelanta nu este de acord cu interpretarea dată probelor și normelor legale nu echivalează, prin el însuși, cu lipsa motivării hotărârii sau cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului din cauzele *Ruiz Torija c. Spaniei*, *Hiro Balani c. Spaniei* și *Van de Hurk c. Țărilor de Jos* nu conduce automat la concluzia încălcării art. 6 § 1 din Convenție, întrucât principiul motivării hotărârilor presupune examinarea efectivă a argumentelor decisive, fără a obliga instanța să răspundă separat și exhaustiv fiecărei susțineri formulate de participanții la proces.

În consecință, Colegiul consideră că apelanta nu a demonstrat că prima instanță ar fi omis examinarea unor argumente decisive sau că eventualele deficiențe de motivare ar fi influențat soluția pronunțată.

În ceea ce privește critica referitoare la încasarea cheltuielilor de judecată, Colegiul reține că, potrivit art. 94 alin. (1) CPC, partea care a pierdut procesul urmează să compenseze, la cererea părții care a avut câștig de cauză, cheltuielile de judecată suportate de aceasta, în măsura în care sunt prevăzute de lege și justificate.

Or, având în vedere că pretenția privind încasarea penalității contractuale este întemeiată, iar intimatul a obținut câștig de cauză asupra acesteia, în mod justificat prima instanță a dispus compensarea taxei de stat în cuantum de 1 084,97 lei.

Prin urmare, în lipsa unor temeiuri pentru modificarea sau casarea soluției pronunțate asupra fondului, nu există motive nici pentru modificarea dispoziției referitoare la repartizarea cheltuielilor de judecată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul constată că apelanta nu a prezentat argumente și probe apte să infirme constatările primei instanțe privind existența raporturilor contractuale, recepționarea mărfii, depășirea termenelor de plată și aplicabilitatea clauzei penale.

Or, în conformitate cu art. 373 CPC, instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în limitele cererii de apel, prin raportare la circumstanțele stabilite și probele administrate

în cauză. Simpla reiterare a dezacordului față de concluziile primei instanțe, în lipsa unor argumente juridice și probatorii apte să le răstoarne, nu justifică intervenția instanței de apel.

În consecință, Colegiul Civil ajunge la concluzia că prima instanță a stabilit corect circumstanțele relevante pentru soluționarea litigiului și a aplicat corespunzător normele de drept material care reglementează executarea obligațiilor contractuale și răspunderea debitorului pentru întârzierea în executarea acestora, iar argumentele apelantei nu constituie temeiuri legale pentru casarea hotărârii contestate.

Având în vedere totalitatea celor menționate, Colegiul Civil ajunge la concluzia că hotărârea primei instanțe, în partea contestată, este legală și întemeiată, fiind pronunțată cu respectarea normelor de drept material și procedural, motiv pentru care apelul declarat de SRL „Comreptrans” urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii instanței de fond în partea contestată.

În conformitate cu art. 385 lit. a) CPC, Colegiul civil,-

Decide:

Cererea de apel declarată de SRL „Comreptrans” se respinge.

Se menține hotărârea judecătoriei Bălți (sediul Central) din 08.05.2026, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Centaur” către SRL „Comreptrans” cu privire la încasarea penalității contractuale și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la pronunțare.

Președintele completului,
judecător Grosu Stanislav

Judecătorii: Țihonschi Alina Mariana Sajin